3.

Teisel hommikul läks körtsmiku emma nabri lesse majasse, kus ta omma poeja kossimise nõuu Annale teada andis. Agga kui suur olli temma immetellemine ja melehaigus, kui ta Anna kihlamisest tisleri Kasikuga kuulda sai.

„Woi selle nälsatsega ollete teie ennast kihlanud, kellel muud ei olle, kui mõnned koppikad? Se olli teist, Anna, suur rummalus, nisuke tüdruk, kui teie, olleks ka parremat meest wõinud sada, kui sedda nälsakorukest. Agga minna arwan, laske tedda minna. Mõttelge agga, missuke täis maja ja õnne põlli teile minnu poeja läbbi pakkutakse!“

„Ma tännan nisuggusе õnne eest“, ütles Anna, „parrem kerjata ja nälgeda, kui ühhe kawwala körtsmiku naene olla. Teie körts on röövliauk, kes senna sisse juhtub, sel on luggu, nagu sel innimesel, kes mõrtsukate kätte sattus, naad risusid tedda palsaks ja jätsid pool surmud mahha. Minnu waest issa — kes jo Jumalala ees — ollete teie ommas röövli augus ihhu ning hinge polest tapnud. Kui minna körtsi peaksin ellama tullema, siis olleks mul nõnda kui nääksin ma igga winaklasi sees omma ärraeksitud ja wina läbbi rikkutud issa kuju. Ei, mul on hirm sest asjast!“

„Sedda peate teie kahhetsema, teie sureline sandipessa“, kisendas wõras wihhaga. „Kulge, ma wõin teile ettekulutada, et teie kalsus peigmees peab nisammasuggusеks sama, kui teie jodik issa olli.“

Nende sõnnadega tõusis ta ülles ja jooksis uksest wälja.

Emma ja tüttar istusid weel wähhe aega kui tummad ehmatusest, siis ütles emma, pead wangutades: „Jummal hoidku sedda töeks minnemast.“

4.

Kuus näddalat selle järrel ollid tisleri ja Anna pulmad. Kui pulma saea kirriku läks ja körtsi eest möda tulli; watis sealt perremees pool sallaja akna kõrwast wälja. Temma silmad kiirgasid ja ta käed ollid russikas tullisest wihhast. Anna, mõdaminnes, piggistas murrega peigmehhe käe ennese peusse ja ütles waiksest: „Willem, sa pead jo ommeti, mis sa mulle olled töutanud?“

„Ärra karda, Anna“, wastas teine, „ma pean sõnna!“

Mõnni silmapilk selle järrel seisid nad kirrikus altari ees ja õppetaja hakkas kõnnelema. Noor pruutpaar panni holega tähhele, ja möllemate sees tärkasid issеärralised mõtted ülles, kui õppetaja manitsuse alluseks need sõnnad lugges: „Kandke

Eesti-ma rahwa Kalender 1871, lk 24